

ДИМИТЪР БЕЖАНСКИ СПОНСОР

Част 3 от „Борчески натура“

chitanka.info

Пешо Телето — бизнесмен с три висящи дела — отпи съсредоточено от уискито, тури по американски образец крака върху ръба на масата и се обърна към бодигарда си:

— Абе, Компир, искам да те питам нещо...

— Кажуи, шефе! — почтително се наведе бодигардът.

— Компир, ти кво мислиш за...

— А, шефе, аз отбегвам да мислим! — енергично вдигна лапи бодигардът. — Колко пъти се замислим за нещо — или зъб че ме заболи, или корем, или че се млатнем некъде с беемвето! Затова отбегвам!

Бизнесменът снизходително се усмихна:

— А аз, Компир, мисля!

— Е-е-е, шефе, ти си друга бира! Къде че се сравнявам аз с тебе! Нова добродушна усмивка се плъзна по устните на бизнесмена.

— И знаеш ли, Компир, сега за кво съм се замислил?

— Не знам, шефе! — чистосърдечно си призна бодигардът.

— Замислил съм се, Компир, какво да направя за културата.

Бодигардът го погледна с невинно-теменужен поглед:

— Е-е-е, шефе, па ти малко ли прави! Кой да е спонсор на „Мис Мокра фланелка“? Ти! Кой да кихне награда за „Мистър Чеп“? И там — ти! Стига им толко!

— Не, Компир, не стига! — тежко въздъхна Пешо Телето. — Нещо друго трябва да се направи! Нещо за истинската култура! Мисля си — театър ли да купя, филм ли да финансирам...

— Шефе, чудим ти се — от къв зор?! — гнусливо сви устни Компира.

— Как от къв зор, бе Компир! Как от къв зор! — от гласа на Телето струеше вдъхновение. — Човек веднъж живее на тая земя! Не може като тебе само уши да реже и рекет да събира! Нещо духовно трябва да създаде, Компир! Нещо възвишено! Нещо, което издига човека!

— Ми щом искаш нещо, дето издига — весело се разкиска бодигардът, — купи един асансьор, за кво ти е цел театър?!

Бизнесменът строго го изгледа.

— Леле, Компир, като ти шибна един между веждите!

— Недей, шефе! Боли! — моментално изтри усмивката си Компира.

— Ще боли, я! — скастри го шефът. — Много има да те боли, щом говориш глупости!

Бодигардът плахо погледна работодателя си. После смутено отстъпи няколко крачки към вратата и рече:

— Шефе, искам нещо да ти кажа, ама да не е пак глупост, а?

— Опитай, Компир, опитай! — благосклонно разреши шефът. — Ще видим.

— Шефе, буквите в азбуката колко са?

Пешо Телето за миг се замисли.

— Трийсет. Защо?

— Ми, шефе, такава... — отстъпи още две крачки Компира. Земи им купи още пет букви, да им станат трийсет и пет!

— На кого бе?! — ревна бизнесменът.

— Ми на тия от културата! — неочаквано придоби смелост Компира. — Да не им е толко малка азбуката! Даже още десет букви им купи! Кажим им — ей тия букви — от мене!

Пешо Телето втрещено го изгледа.

— Абе, Компир, ти знаеш ли, че не си бил толкова прост, бе!

— Нали, шефе! — радостно се изпъчи Компира.

— Ама изобщо не си бил толкова прост! Сега слушай: изчезваш оттука и отиваш да ми намериш некой професор, некой, който е най-отворен по азбуките! И му казваш — до утре вечер да измисли десет нови букви! Това — първо! Слушаш ли ме, Компир?

— Слушам те, шефе! — по войнишки отрапортува Компира. Шефът продължи още по-делово:

— Значи, това — първо! Второ — намираш ми и един художник! Да дойде тука и да ме нарисува между ония двамата! Между Кирил и Методий да ме нарисува!

— Между кои, шефе? — не разбра бодигардът.

— Не е твоя работа! Действай!

— Действам, шефе! — пак по войнишки отвърна Компира и хукна към вратата.

Пешо Телето щастливо се отпусна във фотьойла. Усмихна се. Поклати едрата си глава. И замечтано произнесе:

— От едната страна — Кирил, от другата — Методий, в средата — аз! Ей това вече е принос в културата! Пустият му Компир!

После си наля още едно уиски. С много лед.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.